

ристання принципово нової для підприємства закордонної або вітчизняної технології, коли стає необхідним навчати наявних працівників або наймати нових.

Аналіз організаційної структури. Цей розділ інвестиційного проекту є найбільш складним в умовах відсутності необхідного досвіду на українських підприємствах, він припускає проведення аналізу процесу прийняття рішень і як результат здійснення розподілу відповідальності за їхнє виконання. При аналізі зовнішніх факторів основним пріоритетом у проекті має бути врахування інтересів держави. Даний фактор варто розглядати головним чином для великих інвестиційних проектів, спрямованих на рішення великого завдання у масштабах економіки країни в цілому.

Аналіз ризику проекту. Будь-який інвестиційний проект розробляється з метою підвищення ефективності функціонування підприємства в майбутньому. Однак поза залежністю від якості допущень більша частина даних, необхідних, наприклад, для фінансового аналізу (елементи витрат, ціни, обсяг продажів продукції та ін.), є невизначеними, тому можливі зміни прогнозу [4].

У процесі реалізації проекту піддаються зміні такі елементи: вартість сировини і комплектуючих, вартість капітальних витрат, вартість обслуговування, обсяг продажів, ціни і так далі. Чим більш широкий діапазон зміни факторів проекту, тим більшому ризику піддається проект. Іноді в процесі аналізу ризику обмежуються аналізом сценаріїв, що можуть бути проведені за такою схемою: вибір параметрів інвестиційного проекту найбільшою мірою невизначених; проведення аналізу ефективності проекту для граничних значень кожного параметра; дослідження трьох сценаріїв реалізації інвестиційного проекту; базового, найбільш песимістичного, найбільш оптимістичного [5].

Висновки

Стратегічний інвестор зазвичай робить висновок про привабливість проекту на основі найбільш песимістичного сценарію. Дослідження всієї послідовності етапів комплексного аналізу інвестиційних проектів дозволяє зробити такі

висновки: перший етап аналізу проектів варто називати «Маркетинговий аналіз проекту»; другим етапом має бути дослідження суспільної значимості проекту, тобто другий етап повинен називатися «Економічний аналіз проекту»; економічний аналіз інвестиційних проектів повинен обов'язково проводитися для будь-якого бізнесу для великого, середнього та малого. У цьому суть сучасної концепції соціально-етичної концепції маркетингу. Тому перший і другий етапи аналізу проектів органічно взаємозалежні.

У цілому існує послідовність етапів комплексного аналізу інвестиційних проектів – комерційний аналіз, технічний аналіз, екологічний аналіз, інституціональний аналіз, аналіз ризиків проекту, економічний аналіз, фінансовий аналіз. Їх можна замінити на нову послідовність: маркетинговий аналіз, економічний аналіз, екологічний аналіз, технічний аналіз, інституціональний аналіз, аналіз ризиків проекту, фінансовий аналіз. Аналізуючи діяльність підприємств у процесі реалізації інвестиційних проектів, можна зробити висновок, що в умовах ринку можуть бути прийняті до реалізації інвестиційні проекти з високим рівнем рентабельності і строком окупності до 2–3 років, але більшість з них неможлива без гарантій держави і фінансової підтримки в період реалізації з метою досягнення ключової мети діяльності підприємств – отримання прибутку і організацію необхідних та достатніх умов для розвитку інвестиційного середовища та створення конкурентоспроможного продукту в рамках інвестиційного проекту.

Список використаних джерел

1. Хавранек П.М., Беренс В. Посібник з оцінки ефективності інвестицій: Пер. с англ. – 2-ге вид. і доп. – М.: АТЗТ «Интерексперт», Инфра-М, 2005. – 528 с.
2. Норткотт Д. Прийняття інвестиційних рішень / Пер. с англ. – М.: Банки і біржі, ЮНИТИ, 2001. – 118 с.
3. Шмидт С., Бирман Г. Економічний аналіз інвестиційних проектів: Пер. с англ. / Під ред. Л.П. Белих. – М.: Банки і біржі, ЮНИТИ, 2003. – 198 с.
4. Mayers D.A. Investments: analysis and management. – NY: 1961.
5. Reily F.K. Investments Chicago: 1986.

І.П. ПЕТРОВСЬКА,
викладач, Національний технічний університет України «КПІ»

Інструменти державного регулювання інноваційною діяльністю України

У статті розглядається ефективність застосування державою фінансових інструментів для стимулювання інноваційних процесів у контексті впливу інновацій на економічне зростання.

Ключові слова: прями та непрямі методи, інструменти стимулювання інноваційних процесів.

В статье рассматривается эффективность применения государством финансовых инструментов для стимулирования инновационных процессов в контексте влияния инноваций на экономический рост.

Ключевые слова: прямые и непрямые методы, инструменты стимулирования инновационных процессов.

The article examines the effectiveness of state financial instruments to stimulate innovation in the context of the impact of innovation on economic growth.

Постановка проблеми. Особливої актуальності сьогодні набуває теоретичне осмислення заходів, які поєднують державні та ринкові механізми впливу на стимулювання інноваційної активності суб'єктів господарювання. Реалізація державної інноваційної політики передбачає наявність державного інноваційного механізму, який реалізується на основі організаційно-економічних форм та інструментів. Ці форми дозволяють обґрунтовувати та впливати на інноваційну діяльність в країні, а інструменти забезпечують стимулювання та регулювання цієї діяльності. Такий механізм державної інноваційної політики (ДІП) передбачає формування у країні певних умов для діяльності господарюючих суб'єктів, за яких вони були б зацікавлені і спроможні розробляти і виготовляти нові види продукції, впроваджувати сучасні технології, екологічно чисті технології та розширювати на цій основі свої ринки збуту.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Значний внесок в обґрунтування заходів у рамках державної інноваційної політики знаходять широке відображення в наукових працях таких вчених, як П. Ромер, Ю. Роем Дж. Гроссман, Д. Мейер-Фолкус, П. Ховіт, Л. Хендрік, та інших. Оцінювання ефективності впроваджених інструментів стимулювання інноваційних процесів базується на визначенні величини макроефектів, які отримує економіка в результаті її реалізації. Як індикатори ефективності використовується динаміка макропоказників, в основному валовий внутрішній продукт. До такого підходу можна віднести оцінку регуляторних дій держави в інноваційних процесах таких авторів, як Ф. Агіон [1], П. Сегерстром [4], Дж. Тіроль [5], П. Хоувіт [1], О. Бондаренко [6], Л. Лебедева [9]. Запропонований підхід Ч. Едквістом [2] базується на тому, що ефективність державної інноваційної політики оцінюється за співвідношенням державного регулювання та ринкових механізмів у певних «ключових активностях» (термін Ч. Едквіста [2, с. 8]). Частково даний підхід розглянуто в роботах О.В. Соколової [12, 159]. Індикаторами ефективності ДІП за такого підходу є частка державного регулювання у «ключових активностях». У той же час, незважаючи на наявність праць з даного напрямку, відчувається гострий дефіцит наукового забезпечення використання інструментів стимулювання інноваційних процесів за умов кризових явищ у контекстів сучасної глобалізації.

Метою статті є визначення найбільш ефективних державних фінансових інструментів прямої та непрямої дії для стимулювання інноваційних процесів в Україні.

Виклад основного матеріалу. Державне регулювання інноваційних процесів на практиці здійснюється за допомогою цілеспрямованої дії органів державного управління на інтереси суб'єктів інноваційної системи. Тому, як правильно наголошує В. Краплина, «умовою ефективного здійснення своїх (органами державного управління. – Авт.) функцій є передбачення реакції цих інститутів на управлінську дію» [8,

с. 49]. Таке передбачення реакції на управлінські дії та співставлення її з цілями, які ставляться в процесі регулювання інноваційної діяльності є, по суті, рге-аналіз ефективності інноваційної політики, тобто аналіз на етапі обґрунтування, а не після реалізації певних заходів. Здійснення такої оцінки є важливим з точки зору забезпечення ефективності ДІП, оскільки дозволяє обрати ті інструменти, які за попередніми оцінками будуть найбільш ефективними. В той же час оцінити майбутню ефективність заходів у рамках ДІП за допомогою індикаторів інноваційних процесів неможливо. Для цього потрібно застосовувати інші підходи. Важливою проблемою є вибір конкретних фінансових інструментів стимулювання інноваційного процесу. Зокрема, представляє інтерес, за яких умов більш ефективними є інструменти непрямої дії (наприклад фінансові), які діють на всіх суб'єктів, що займаються інноваційною діяльністю, а за яких – прямої (цільове субсидування), які застосовуються вибірково. На нашу думку, обґрунтування вибору фінансових інструментів прямої чи непрямої дії може бути достатньо продуктивним в рамках моделі професора стокгольмського Інституту економіки промисловості П. Сегерстрома [4].

Дана модель базується на шumpетеріанській теорії «творчого руйнування», основні постулати якої можуть бути коротко викладені наступним чином: НДДКР зумовлюють моральне старіння продуктів та технологій, при цьому завжди існує конфлікт між старим та новим, суть прогресу не в накопиченні, а в заміні [11].

П. Сегерстром розглядає ефективність застосування державою фінансових інструментів для стимулювання інноваційних процесів в контексті впливу інновацій на економічне зростання. Така позиція видається правильною, оскільки інноваційні процеси важливі не самі по собі, а в силу того, що забезпечують економічний розвиток конкретної галузі чи економіки в цілому. Основною гіпотезою, яку висуває і доводить зазначений дослідник, є залежність впливу фінансового стимулювання інноваційних процесів на економічне зростання від якісного складу субсидійованих інновацій і співвідношення кількісних характеристик інновацій. У моделі Сегерстрома розрізняються вертикальні та горизонтальні інновації, які введені американськими дослідниками Ф. Агіоном та П. Ховітом [1]. У спрощеному вигляді під вертикальними інноваціями розуміють інновації, які створюють нові блага. Під горизонтальними розуміються інновації, які поліпшують існуючі блага. В процесі поліпшення нового блага продукується ряд проміжних благ. Горизонтальні та вертикальні інновації є взаємопов'язаними. Для горизонтальних інновацій вертикальні є базисом, на який немов би нашаровуються поліпшення, а вертикальні потребують так званого рутинного знання [1] (термін Агіона-Ховіта), яке накопичується в ході продукування проміжних (поліпшених) благ. Набір параметрів інноваційного процесу, від яких залежить ефективність застосування державою фінансових інструментів прямої та непрямої дії в підході Сегерстрома включає:

– d – темп зростання складності науково-дослідницьких проблем по мірі розвитку передових технологій в економічній системі;

– $\alpha \in (0, 1)$ – еластичність попиту на проміжні блага;

– $\delta \in (0, 1]$ – ступеневий показник зменшення доходу від вертикальних інновацій з часом;

– $\gamma \in (0, 1]$ – ступеневий показник зменшення доходу від горизонтальних інновацій з часом.

Ефективність державного стимулювання інновацій визначається через темп довгострокового економічного зростання g .

Сегерстром шляхом логічних міркувань та строгих математичних викладок доводить дві теореми, щодо залежності економічної динаміки від співвідношення певних параметрів, які характеризують інноваційні процеси в конкретній економіці та застосування інструментів фінансового стимулювання прямої чи непрямой дії [4].

Перша теорема Сегерстрома

Збільшення державних загальних (непрямих) субсидій на НДДКР:

а) знижує темпи довгострокового зростання g у випадках: якщо $d > \frac{1}{1-\alpha}$ і одночасно $\delta > \gamma$; якщо $d < \frac{1}{1-\alpha}$ і одночасно $\delta < \gamma$;

б) підвищує темпи довгострокового зростання g у випадках: якщо $d > \frac{1}{1-\alpha}$ і одночасно $\delta < \gamma$; якщо $d < \frac{1}{1-\alpha}$ і одночасно $\delta > \gamma$;

в) не впливає на довгострокову економічну динаміку якщо виконується хоча б одна з умов $d = \frac{1}{1-\alpha}$ чи $\delta = \gamma$.

Друга теорема Сегерстрома

I. Збільшення державних цільових (прямих) субсидій на продукування горизонтальних інновацій:

а) знижує темпи довгострокового зростання g , якщо $d < \frac{1}{1-\alpha}$;

б) підвищує темпи довгострокового зростання g , якщо $d > \frac{1}{1-\alpha}$;

в) не впливає на довгострокову економічну динаміку, якщо виконується хоча б одна з умов $d = \frac{1}{1-\alpha}$.

II. Збільшення цільових (прямих) субсидій на продукування вертикальних інновацій:

а) підвищує темпи довгострокового зростання g , якщо $d < \frac{1}{1-\alpha}$;

б) знижує темпи довгострокового зростання g , якщо $d > \frac{1}{1-\alpha}$;

в) не впливає на довгострокову економічну динаміку якщо виконується хоча б одна з умов $d = \frac{1}{1-\alpha}$.

Слід погодитися з російськими фахівцями С.Н. Леоновим та О.Л. Домніч, що параметрам, введеним Сегерстромом, досить важко надати певних числових значень [10 с. 39]. Це безперечно ускладнює використання обох вищенаведених теорем при обґрунтуванні доцільності застосування державою фінансових інструментів прямої чи непрямой дії для стимулювання інноваційних процесів. Але, на нашу думку, це не означає, що теореми Сегерстрома не можуть бути застосовані на практиці. Адже для того, щоб реалізовувалися сценарії, наведені в теоремах, важливими є не конкретні числові значення α , δ , γ , d , а їхні співвідношення. В конкретних ситуаціях для обґрунтування ефективності застосування в державній інноваційній політиці інструментів прямої чи непрямой дії достатньо наближено оцінити зазначені параметри в порівнянні з одиницею, нулем чи один з одним.

Наближено це можна здійснити таким чином. Темп зростання складності науково-дослідницьких проблем у міру розвитку передових технологій d , на нашу думку, можна оцінити виходячи зі структури технологічних укладів в економіці (або галузі). Якщо в економіці домінують вищі технологічні уклади (5 та 6-й), то логічно вважати $d \rightarrow 1$ (темпи зростання складності технологічних проблем високі). Навпаки, якщо в технологічній структурі економіки переважають нижчі уклади (3 та 4-й), то темпи зростання складності технологічних проблем низькі, а показник d наближається до нуля.

Еластичність попиту на проміжні блага α , на наш погляд, потрібно оцінювати в розрізі принаймні двох цільових сегментів споживачів таких благ:

1. *Виробники*. Для них проміжними благами в контексті теорії Сегерстрома логічно вважати вдосконалені (поліпшені) вже існуючі технології чи їх окремі елементи. Якщо технологічні схеми в економіці є «жорсткими» (серійне, конвеєрне виробництво, відсутність мотивації менеджерів підприємств використовувати вдосконалені технології, відсутність коштів для впровадження нових технологій і т.п.), то $\alpha \rightarrow 1$.

2. *Населення*. Для цієї групи споживачів проміжними є вдосконалені (поліпшені) споживчі блага. Еластичність попиту на проміжні блага для них тим більша, чим менші доходи. Адже логічно припустити, що при низьких доходах населення користується переважно споживчими товарами низької якості, тому поліпшення таких благ (при незмінній ціні чи при її незначному підвищенні) буде мати підвищений попит.

Ступеневий показник зменшення доходу від вертикальних інновацій з часом δ оцінити, напевно, найскладніше, навіть приблизно, але він завжди відмінний від нуля тобто завжди $\delta > 0$. Проте в першій теоремі Сегерстрома зазначений показник важливий не сам по собі, а в порівнянні з відповідним показником для горизонтальних інновацій λ , тому важлива не величина δ , а її рівень по відношенню до λ («більше», «рівний» чи «менше»). Ступеневий показник

зменшення доходу від горизонтальних інновацій з часом λ оцінити легше, оскільки він пов'язаний зі стадіями розповсюдження горизонтальних інновацій. На початковій стадії, коли економіка не насичена проміжними благами (вдосконаленими чи модифікованими технологіями та продуктами), логічно припустити, що $\lambda \approx 0$, тому в даному випадку справедлива нерівність $\lambda < \delta$. Адже в такій ситуації кожна нова горизонтальна інновація приносить помітну віддачу (дохід). На кінцевій стадії «нашаровування» горизонтальних інновацій на вертикальну, коли економіка насичена модифікованими технологіями чи продуктами, показник зменшення віддачі від горизонтальних інновацій високий $\lambda \rightarrow 1$ і справедливою є нерівність $\lambda > \delta$. На проміжних стадіях коректно провести порівняння досить складно, але наближено можна вважати $\delta \approx \lambda$.

Проілюструємо, як можна скористатися наведеними вище підходами до порівняння параметрів інноваційного процесу на прикладі України. Згідно з даними, які наводить С. Єрохін [7], на сьогодні в українській економіці у випуску продукції вклад технологічних укладів структурується таким чином: третій (найнижчий) уклад – 58%, четвертий технологічний уклад – 38%, п'ятий технологічний уклад – 3,9%, шостий (найвищий) технологічний уклад – 0,1%. У структурі інноваційних витрат на третій уклад припадає 30%, на четвертий – 60%, на п'ятий – 8,6%, на шостий 0,4%. Отже, в технологічній структурі економіки України домінують «низькі» (третій та четвертий) уклади. Тому, на нашу думку, в поточному періоді та в середньостроковій перспективі темп зростання складності науково-дослідницьких проблем буде лишатися низьким (тобто $d \rightarrow 0$). Виходячи з того що промислові підприємства в небагатьох випадках планують використовувати нові технології (21,1%, причому переважна більшість готова лише до незначних змін) та незначної частки інноваційно активних підприємств у промисловості України (лише 11,5% підприємств у 2010 році впроваджували інновації), логічно вважати, що $\alpha \rightarrow 0$, як у сегменті виробників, так і в сегменті населення (враховуючи досить низький рівень середньодушових доходів). Враховуючи це, наближено можна вважати $\frac{1}{1-\alpha} \approx 1$. Тоді, якщо $d \rightarrow 0$, виконується умова $d < 1 \approx \frac{1}{1-\alpha}$.

Оскільки інтенсивність інноваційних процесів в Україні є низькою (питома вага підприємств в Україні, що в 2010 році впроваджували інновації, становила 11,5%, тоді як, наприклад, у середньому по ЄС продуктивні та процесні інновації впроваджувало 34,2% [3, с. 61]), логічно вважати, що «нашарування» горизонтальних інновацій в українській економіці перебуває на початковій стадії, а тому $\lambda < \delta$.

Таким чином, для інноваційних процесів в економіці України в поточному періоді та середньостроковій перспективі одночасно виконуються умови $d < \frac{1}{1-\alpha}$ і $\lambda < \delta$.

Отже, згідно з першою теоремою Сегерстрома збільшення загальних (непрямих) державних субсидій на НДДКР в умовах, що склалися в Україні, підвищує темпи довгострокового зростання g (пункт «б») згаданої теореми). Тому в державній інноваційній політиці в поточному періоді та середньостроковій перспективі для стимулювання інноваційної діяльності ефективним буде застосування фінансових інструментів непрямої дії. Згідно з другою теоремою Сегерстрома збільшення державних цільових (прямих) субсидій на продукування горизонтальних інновацій у реаліях, що склалися в Україні, знижуватиме темпи довгострокового економічного зростання (п. 1–а згаданої теореми), а отже, є неефективним. Збільшення цільових (прямих) субсидій на продукування вертикальних інновацій, навпаки, позитивно впливатиме на довгострокову економічну динаміку (п. 2–а згаданої теореми). Таким чином, застосування в рамках державної інноваційної політики інструментів прямої дії в Україні на сучасному етапі є ефективним лише у разі стимулювання тих суб'єктів, які продукують вертикальні інновації.

Висновки

З позиції забезпечення позитивної довгострокової економічної динаміки в умовах, що склалися в Україні, ефективним є непряме стимулювання інноваційних процесів. Тому доцільно включити в державну інноваційну політику максимально широкий спектр фінансових інструментів непрямої дії: податкові пільги, податкові канікули та ін.

Використання в Україні в рамках державної інноваційної політики фінансових інструментів прямої дії буде ефективним на сучасному етапі лише в разі їх застосування до суб'єктів, які продукують вертикальні інновації. Пряме субсидування суб'єктів, що продукують горизонтальні інновації, є неефективним, оскільки знижує темпи економічного зростання в довгостроковій перспективі. Виходячи з цього в разі застосування в державній інноваційній політиці фінансових інструментів прямої дії потрібно встановити чіткі і прозорі критерії віднесення суб'єктів інноваційної діяльності до тих, що продукують вертикальні чи горизонтальні інновації на основі індикаторів: частка витрат у НДДКР не менше певного рівня; питома вага науково-технічного персоналу не менше встановленого граничного рівня; наявність патентів на винаходи та інші права на об'єкти інтелектуальної власності або заявок на їх отримання; додатній приріст інтелектуального капіталу (величини нематеріальних активів організації без гудвілу та вартості товарних знаків) за звітний період.

Список використаних джерел

1. Aghion Ph. A Model of Growth Through Creative Destruction [Електрон. ресурс] / Ph. Aghion; P. Howitt // *Econometrica*. – 1992. – Vol. 60, No. 2. – P. 323–351. – Режим доступу: http://artsci.wustl.edu/~econ502/Aghion_Howitt.pdf

2. Ebersberg B. Public funding for innovation and the exit of firms / B. Ebersberg // Journal of evolutionary economics. – 2011. – Vol. 21, N. 3. – P. 519–543.
3. Innovation Policy Progress Report. Lithuania [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://www.proinno-europe.eu/page/extranet/upload/countryreports/Country_Report_Lithuania_2009.pdf
4. Schroter A. New Rationales for Innovation Policy? A Comparison of the Systems of Innovation Policy Approach and the Neoclassical Perspective [Електрон. ресурс] / A. Schroter // Jena economic research papers – 2009. – №033. – 32 p. – Режим доступу: http://zs.thulb.uni-ena.de/servlets/MCRFileNodeServlet/jportal_derivate_00170876/wp_2009_033.pdf?hosts
5. Shadlen K. The puzzling politics of patents and innovation policy in Mexico [Електрон. ресурс] / K. Shadlen. – Режим доступу: <http://studentorgs.law.smu.edu/getattachment/International-Law-Review-Association/Resources/LBRA-Archive/16-4/8-Shadlen.pdf.aspx>
6. Бондаренко О.А. Інноваційна політика в системі формування екологічно безпечного підприємництва / О.А. Бондаренко // Науковий вісник НЛТУ України. – 2004. – Вип. 14.2 – С. 33–36.
7. Єрохін С. Технологічні уклади, динаміка цивілізаційних структур та економічна перспектива України [Електрон. ресурс] / С. Єрохін // Економічний Часопис–XXI №1–2. – 2006. – Режим доступу: <http://www.soskin.info/ea.php?pokazold=20060102&n=1-2&y=2006>
8. Краплина В.В. Критерії оцінки ефективності інноваційної політики держави / В.В. Краплина // Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. ? Вип. 21.6. – С. 221–230.
9. Лебедева Л.В. Інноваційна політика США як приклад ефективного партнерства державного та корпоративного секторів економіки [електронний ресурс] / Л.В. Лебедева // Збірник наукових праць «Економічні науки». – 2010. – №6. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/znpen/2010_6/34_InP.pdf
10. Леонов С.Н. Государственная инновационная политика в КНР / С.Н. Леонов, Е.Л. Домнич // Вестник ДВО РАН. – 2006. – №3. – С. 36–46.
11. Матвиенко В.Д. Экономические парадигмы и моделирование макроэкономической динамики [Електрон. ресурс] / В.Д. Матвиенко. – Режим доступу <http://www.econorus.org/consp/files/pOhh.doc>
12. Соколова Е.В. Влияние государственной политики на инновационность рынков: постановка проблемы. Научные доклады [Електрон. ресурс] / Е.В. Соколова – СПб.: ВШМ СПбГУ, 2009. – Режим доступу: http://dspace.gsom.spbu.ru/jspui/bitstream/123456789/62/1/6%28R%29_2009.pdf

С.В. ШЕВЧУК,

к.е.н., науковий співробітник, НДІ фінансового права

Стратегія та чинники підвищення інноваційної активності у промисловості України

У статті проаналізовано стратегічні орієнтири інноваційного розвитку промисловості з урахуванням чинників інноваційної активності. Окреслено напрями реалізації інноваційної політики промисловості в контексті світового інноваційного потоку та структурних перебудов економіки.

Ключові слова: інноваційна політика, стратегія, чинники інноваційної активності, інноваційний розвиток.

В статье проанализированы стратегические ориентиры инновационного развития промышленности с учетом факторов инновационной активности. Очерчены направления реализации инновационной политики промышленности в контексте мирового инновационного потока и структурных перестроек экономики.

Ключевые слова: инновационная политика, стратегия, факторы инновационной активности, инновационное развитие.

The article analyzes the strategic directions of innovative development of the industry, taking into account factors of innovation activity. The directions of innovation policy industry in the context of global innovation flow and economic restructuring.

Keywords: innovation policy, strategy, innovation activity factors, innovative development.

Постановка проблеми. Світовий досвід переконливо свідчить, що визначення пріоритетних напрямів розвитку науки та новітніх технологій безпосередньо залежить від визначення трьох процесів: формування головної стратегічної мети держави, аналізу загальноновизнаних світових тенденцій та урахування специфіки національних особливостей. У контексті глобалізаційних тенденцій, трансформаційних шоків та економічних дисбалансів, які є об'єктивною реальністю третього тисячоліття, для економічного сьогоднішнього України важливим є саме врахування зазначених вище аксіом для поступального та сталого соціокультурного зростання, що й зумовлює актуальність обраного вектора дослідження.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. За роки незалежної України для зростання конкурентоспроможності національної економіки, прискорення розвитку високотехнологічних галузей, підвищення професійного рівня робочої сили в контексті основних засад економічного розвитку за інно-